

Arrest

nr. 154 736 van 16 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 17 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 juni 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 juni 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 7 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. CHAMBERS, die loco advocaat F. VANDEVIVER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 19 december 2014 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 2 juni 2015 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan

drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 8 juni 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.12.2014 werd ingediend door:

Naam: B.(...) H.(...)

Voor naam: B.(...)

Nationaliteit: Tunesië

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister (....)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- attest ABW Deinze dd. 11.12.2014 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode augustus 2014 - november 2014 een werkloosheidsuitkering ontving; bijbehorende rekeninguittreksels: echter, gezien de referentiepersoon niet bewijst dat zij heden actief op zoek is naar werk, kan de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen.

- rekeninguittreksels waaruit volgende inkomsten blijken:

** kinderbijslag: echter, aangezien kinderbijslag een vorm van aanvullende gezinsbijslag is, kan dit bedrag niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.*

** alimentatie (voor J.(...) W.(...)): dit bedrag, gestort door een derde, wordt specifiek betaald om bij te dragen in de kosten verbonden aan het onderhoud van het kind van de referentiepersoon. Het kan dus bezwaarlijk aangewend worden om betrokkene ten laste te nemen. Dit bedrag wordt dan ook niet in overweging genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.*

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel van zijn synthesesamenvatting voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek (hierna: B.W.). Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

“18 Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Art. 22 Gec. Gw. waarborgt eveneens het recht op de eerbiediging van een privé-leven en gezinsleven: "Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht."

Het begrip "gezinsleven" in het voormeld artikel 8.1 EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient Eiser te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8.1 EVRM. Zo moet worden aangetoond dat er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

19 Eiser is op 05/12/2014 gehuwd voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van Stad DEINZE met mevrouw J.(...) onder het stelsel van zuivere scheiding van goederen.

Hij leeft openlijk met haar samen, als man en vrouw.

Eiser wenst niet alleen een duurzame relatie met zijn echtgenote op te bouwen in BELGIË doch ook met haar minderjarige dochter Maram, dd. 24/02/2009 geboren te DEINZE uit een vorig huwelijk, met wie Eiser thans een zeer goede band heeft gevormd. Eiser staat thans ook mede in voor de opvoeding van zijn stiefdochter en droeg tot voor kort bij in het onderhoud van het gezin.

De bestreden beslissing belet echter dat Eiser een gezinsleven uitbouwt met zijn echtgenote en zijn stiefdochter, meer in het bijzonder daar waar Eiser het bevel werd gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Daarnaast heeft de bestreden beslissing, op geen enkele manier, rekening gehouden met het feit dat Eiser thans stiefvader is geworden van het minderjarig kind, met wie een affectieve band is ontstaan.

Dit rechtscollege oordeelde reeds dat een schending van art. 8 EVRM aannemelijk is wanneer de administratieve beslissing het bestaan van een minderjarig kind negeert :

“ ...

Op geen enkele wijze blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging die moest worden gemaakt in het licht van het proportionaliteitsonderzoek voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing zou hebben plaats gevonden. In tegendeel, het bestaan van de minderjarige kinderen wordt geheel genegeerd nu zij, zoals verzoekster aanvoert, niet eens worden vermeld in de bestreden beslissing. Waar in de aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissing dus geen blijk wordt gegeven van deze billijke belangenafweging, kan de Raad alleen maar vaststellen dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. De Raad kan niet zelf tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

...

Een schending van artikel 8 van het EVRM is aannemelijk.

Het eerste middel is gegrond.

...”.

20 Verder heeft de bestreden beslissing tot gevolg, dat Eiser niet kan voldoen aan diens verplichtingen, voortvloeiend ondermeer uit art. 213 BW en, meer in het bijzonder, de verplichting tot samenwoning, hulp en bijstand waaraan in essentie voldaan dient te worden in de echtelijke woonst- en verblijfplaats.

Het niet naleven van deze verplichting wordt finaal, in essentie, gesanctioneerd met de echtscheiding ex art. 229 § 1 B.W.

De verplichtingen ex art. 213 BW kunnen evenmin in TUNESIË worden voldaan.

Het zou niet alleen onverantwoord zijn om de dochter van Mevrouw J.(...) te ontfangen en weg te rukken van haar thuis, klasgenoten, vrienden en familie, bij deze dient men tevens oog te hebben voor het feit dat de vader van Maram, zijnde eveneens een Belgische onderdaan, wonende en verblijvende in BELGIË, een omgangsrecht heeft ten aanzien van Maram, het is tevens niet te verantwoorden om een gezin te vestigen, en een Belgische onderdaan met haar dochter te verplichten het rijk te verlaten, in een onveilig land als TUNESIË.

Uit het reisadvies van FOD Buitenlandse Zaken blijkt immers dat op 18/03/2015 in TUNIS een terreuraanslag werd gepleegd op het Bardo-museum en zou de mogelijkheid nog steeds bestaan dat nieuwe terreuraanslagen of zelfs ontvoeringen worden gepleegd en dit over het gehele Tunesisch grondgebied.

3.1.2. Repliek van Verweerster

21 Verweerster stelt in haar Nota met Opmerkingen dd. 09/07/2015 dat art. 8 EVRM geen absoluut recht is, derwijze dat het een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg staat.

Eiser zou niet aantonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in het privé- en gezinsleven van Eiser zou uitmaken.

De bestreden beslissing zou daarnaast geen absoluut verbod inhouden om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, voor zover Eiser voldoet aan de binnenkomst- en verblijfsvereisten van de Vreemdelingenwet.

Tot slot stelt Verweerster dat het gezinsleven van Eiser zou zijn gestart en ontwikkeld in illegaal verblijf, uit welke situatie Eiser geen rechten zou kunnen putten.

Verweerster besluit dan ook dat er geen sprake is van een schending van art. 8 EVRM en stelt dat het eerste middel ongegrond is.

3.1.3. Repliek van Eiser

22 Eiser volhardt in zijn argumentatie zoals uiteengezet onder III.3.1.1, welke argumentatie hier brevitas causa integraal hernomen en meteen ook hierboven samengevat werden, en vult tevens zijn argumenten aan als volgt.

23 Hoewel art. 8 EVRM niet het recht waarborgt dat een vreemdeling een land binnenkomt en zich aldaar vestigt, erkent het Europees Hof van de Rechten van de Mens (EHRM) dat op grond van het recht op een gezinsleven, de terugwijzing van een persoon uit een land waar zijn familie woont, verdragsonverenigbaar kan zijn: een uitwijzingsmaatregel kan immers een breuk in het gezinsleven tot gevolg hebben, hetgeen ten deze het geval is.

Aangenomen dient te worden dat een vreemdeling, met goed gevolg, zich op art. 8 EVRM kan beroepen voor zover er een voldoende hechte relatie bestaat tussen de vreemdeling en diens familie en het (quasi) onmogelijk is om in het land van oorsprong een familieleven te leiden, zoals het ten deze het geval is.

Daarnaast houdt het EHRM ook rekening met de belangen van de overige gezinsleden die door de uitzettingsmaatregel worden getroffen, dit terwijl het ook niet onbelangrijk is om er op te wijzen dat, in overeenstemming met art. 3.1. van het Verdrag van 20/11/1989 inzake de rechten van het kind, bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

Zo oordeelde het Hof in de zaak *Boultif v. Zwitserland* dat men niet van een echtgenote, houder van de nationaliteit van de uitwijzende lidstaat, kan verwachten dat zij haar uitgewezen man dient te volgen naar het land van oorsprong teneinde het gezinsleven aldaar verder te zetten.

Een schending van art. 8 EVRM werd dan ook vastgesteld.

24 In casu heeft Eiser reeds aangehaald dat hij gehuwd is met een Belgische vrouw en dat hij middertijd eveneens een hechte band heeft geschapen, niet alleen met zijn echtgenote, maar in het bijzonder met diens stiefdochter Maram, geboren te DEINZE op 24/02/2009, van Belgische nationaliteit en ontsproten uit een eerste, door echtscheiding ontbonden huwelijk, van zijn echtgenote.

Eiser heeft ook reeds aangetoond dat Tunesië géén veilig land is om een gezinsleven verder uit te bouwen en dat een verhuis van de familie, hetgeen op zich reeds niet kan worden verwacht van de echtgenote en stiefdochter van Eiser in overeenstemming met het arrest *Boultif v. Zwitserland*, meteen ook een belemmering zou uitmaken in hoofde van de vader van Maram, aan wie een omgangsrecht ten haren opzicht werd toegekend.

De concrete toepassing van de Vreemdelingenwet zou derhalve een rechtstreekse, niet-toegelaten, inmenging in het privé- en gezinsleven van Eiser, en meteen ook zijn echtgenote en stiefdochter, tot gevolg hebben.

25 Dat de bestreden beslissing géén absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, voor zover Eiser voldoet aan de binnenkomst- en verblijfsvereisten van de

Vreemdelingenwet, is in zekere mate frustratoir en maakt net het hele twistpunt uit, zoals namens Eiser aangehaald in het tweede middel hierna.

Zoals reeds onder randnummer 7 werd aangehaald, beschikte Verweerster in illo tempore niet over alle informatie teneinde regelmatig, met volle kennis van zaken, te kunnen oordelen over het verblijfsvergunning van Eiser. De Stad DEINZE was onzorgvuldig en heeft immers noch Eiser, noch diens echtgenote, met wie Stad DEINZE naar aanleiding van het huwelijk reeds meermaals contact had en bijgevolg haar financiële situatie kende, ooit verzocht om bijkomende documenten over te maken, laat staan het geheel te actualiseren! Nochtans dient de Stad DEINZE geacht te worden op de hoogte te zijn van de bestaande wetgeving inzake het recht op verblijf en de daarop geënte rechtspraak.

Verweerster kon dan ook, gelet op het gebrekkig functioneren van de stedelijke administratie, niet op een regelmatige wijze beslissen dat Eiser niet voldoet aan de voorwaarden om in aanmerking te komen op een verblijfsvergunning op grond van art. 40ter Vreemdelingenwet. Zij diende immers actuele gegevens op te vragen en minstens een behoeftanalyse uit te voeren om na te gaan of, op financieel vlak, aan de vereisten werd voldaan.

De foutieve handelingen c.q. onzorgvuldige handelwijze hebben dan ook tot gevolg dat een beslissing werd genomen dat zich op een onrechtmatige wijze gaat inmengen in het gezinsleven van Eiser.

26 Het argument dat het huwelijk werd aangegaan tijdens een illegaal verblijf en dat Eiser hieruit geen rechten kan putten, valt trouwens niet te rijmen met de principes uiteengezet in het arrest *Jeunesse v. The Netherlands*.

In randnummer 105 stelt het EHRM immers:

“... ”

105. As the factual and legal situation of a settled migrant and that of an alien seeking admission to a host country – albeit in the applicant's case after numerous applications for a residence permit and many years of actual residence – are not the same, the criteria developed in the Court's case-law for assessing whether a withdrawal of a residence permit of a settled migrant is compatible with Article 8 cannot be transposed automatically to the situation of the applicant. Rather, the question to be examined in the present case is whether, having regard to the circumstances as a whole, the Netherlands authorities were under a duty pursuant to Article 8 to grant her a residence permit, thus enabling her to exercise family life on their territory. The instant case thus concerns not only family life but also immigration. For this reason, the case at hand is to be seen as one involving an allegation of failure on the part of the respondent State to comply with a positive obligation under Article 8 of the Convention (see *Ahmut v. the Netherlands*, 28 November 1996, § 63, Reports of Judgments and Decisions 1996-VI). (...).”

Wanneer een lidstaat te maken heeft met een vreemdeling die toegang verzoekt tot die lidstaat om zich te verenigen met een legaal en gevestigde migrant c.q. inwoner, rust er op die lidstaat een positieve verplichting om de nodige maatregelen te nemen teneinde de eerbiediging van het gezinsleven te waarborgen.

Op grond van het arrest *Butt v. Norway* dient de lidstaat onder andere rekening houden met :

- de mate waarin het gezinsleven zal worden verbroken;
- de mate van binding met de aangezochte lidstaat;
- factoren die een onoverkomelijke belemmeringen uitmaken om een gezinsleven te stichten in het land van oorsprong van de vreemdeling;
- elementen op het vlak van de immigratiewetgeving of openbare orde, die in het voordeel spelen van een uitwijzingsmaatregel.

De bestreden beslissing toont echter niet aan dat zij rekening heeft gehouden met die elementen. Eiser verwijst andermaal naar hetgeen hij heeft uiteengezet onder III.3.1.1.

Noch in de beslissing a quo, noch in haar Nota van Opmerkingen, wordt aangetoond hoe de weigering van een verblijfsvergunning aan c.q. de uitwijzing van Eiser noodzakelijk is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De bestreden beslissing vormt dan ook een ongeoorloofde inmenging in het gewaarborgd recht op gezinsleven, derwijze dat de bestreden beslissing art. 8 EVRM schendt.

3.1.4. Conclusie met betrekking tot het Eerste Middel

27 De bestreden beslissing is dan ook een regelrechte inbreuk op het fundamenteel gewaarborgd recht van Eiser op de eerbiediging van zijn gezinsleven, abstractie gemaakt van het feit dat deze beslissing tevens een inbreuk uitmaakt op diezelfde (wederkerige) rechten in hoofde van diens echtgenote en stiefdochter, zijnde beiden Belgische onderdanen, en dient minstens op dit punt te worden vernietigd.”

In een tweede middel van zijn synthesesmemorie voert verzoeker de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

"28 De bestreden beslissing van 02/06/2015 stelt dat Eiser niet voldoet aan de voorwaarden van art. 40ter Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Ter herinnering, art. 40ter Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden."

29 Volgens Verweester zou de referentiepersoon c.q. de echtgenote van Eiser, mevrouw J.(...) N.(...), niet aantonen dat zij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

In het bijzonder zouden de hierna vermelde inkomsten niet in aanmerking komen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen:

1. de werkloosheidsuitkering met betrekking tot de periode 08/2014 □ 11/2014, daar mevrouw J.(...) niet zou aantonen dat zij actief op zoek is naar werk;

2. de kinderbijslag, omdat het kinderbijslag een vorm van aanvullende gezinsbijslag is;

3. de alimentatie, door JAMI Wejdi betaald, daar dit bedrag wordt gestort door een derde en specifiek betaald wordt om bij de dragen in de kosten verbonden aan het onderhoud van het kind van mevrouw J.(...). Volgens Verweester kan de alimentatie bezwaarlijk aangewend worden om Eiser ten laste te nemen.

A. Met betrekking tot de werkloosheidsuitkering

30 Het argument van Verweester, dat er in bestaat dat de werkloosheidsuitkering in hoofde van mevrouw J.(...) niet in aanmerking kan genomen worden, nu zij niet aantoonde dat zij actief naar werk zou hebben gezocht, druist regelrecht in tegen art. 58 § 1 1ste lid van het KB van 25/11/1991 houdende de werkloosheidsreglementering en waarvan de tekst luidt als volgt:

"Om uitkeringen te genieten moet de volledig werkloze actief zoeken naar werk en moet hij als werkzoekende ingeschreven zijn en blijven. Het bewijs van deze inschrijving moet geleverd worden door de werkloze."

Het gegeven dat mevrouw J.(...) een werkloosheidsuitkering ontving in de periode 08/2014 □ 11/2014, en later bij wijze van supplement, toont juist aan dat zij de jure voldeed aan de voorwaarden om een werkloosheidsuitkering te verkrijgen en te behouden.

Per definitie wordt zij dan ook, uit kracht van de Wet, geacht actief op zoek te zijn naar werk.

31 Daarnaast was Mevrouw J.(...) het voorwerp van een beroepsgerichte opleiding georganiseerd of gesubsidieerd door de RVA. De beroepsopleiding, die een aanvang nam op 13/02/2014, betrof een opleiding "verzorgende" en werd beëindigd op 04/09/2014.

Vanaf 08/2014 ontving Mevrouw J.(...) dan ook een werkloosheidsvergoeding en was zij vervolgens actief op zoek naar werk. Mevrouw J.(...) werd hierbij op de voet gevolgd en begeleid door de sociale dienst van het OCMW DEINZE die haar eveneens bijstond bij het zoeken van een gepaste tewerkstelling.

Vermits Mevrouw J.(...) in aanmerking kwam voor een Werkervaringsprogramma (WEP-Plus), mocht zij in 10/2014 op sollicitatiegesprek voor een WEP-Plus tewerkstelling.

Dit resulteerde uiteindelijk in de ondertekening van een Doorstromingsprogramma's arbeidsovereenkomst op 04/11/2014 met het kinderdagverblijf DE ELFJES VZW te DEINZE met ingang van 06/11/2014.

Sedertdien ontvangt Mevrouw J.(...) een loon, alsmede een aanvullend werkloosheidsvergoeding.

32 Uit het voorgaande blijkt dan ook dat Mevrouw J.(...) actief op zoek was naar werk, minstens dat zij inspanningen leverde, via opleidingen en een werkervaringsprogramma, om een betrekking te verkrijgen, derwijze dat de werkloosheidsuitkeringen in aanmerking dienen te worden genomen voor de beoordeling van de bestaansmiddelen.

33 De bestreden beslissing dient dan ook minstens op grond van dit punt te worden vernietigd.

B. Met betrekking tot de onderhoudsbijdrage

34 Wat de ontvangst van een onderhoudsbijdrage betreft, stelt Verweerster ten onrechte dat dit niet in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Er dient te worden opgemerkt dat art. 40ter Vreemdelingenwet op geen enkele wijze bepaalt dat de onderhoudsbijdragen niet in aanmerking komen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Enkel de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen, en de werkloosheidsuitkering, voor zover niet wordt aangetoond dat actief naar werk wordt gezocht, worden volgens art. 40ter 2de eerste streepje 2° en 3° Vreemdelingenwet niet in aanmerking genomen.

Bovendien stelt art. 40ter Vreemdelingenwet niet dat de bestaansmiddelen (uitsluitend) dienen te worden aangewend voor de ten laste neming van de vreemdeling.

Dat Verweerster de onderhoudsbijdragen niet in aanmerking neemt, is dan ook contra legem.

35 De beslissing dient dan ook op dit punt te worden vernietigd.

3.2.2. Repliek van Verweerster

36 In haar Nota van Opmerkingen dd. 09/07/2015 haalt Verweerster opnieuw aan dat, op basis van het administratief dossier, niet voldaan is aan de voorwaarden gesteld door art. 40ter Vreemdelingenwet daar niet wordt bewezen dat de echtgenote van Eiser, Mevrouw J.(...), niet actief op zoek was naar werk, derwijze dat de werkloosheidsvergoeding niet in aanmerking kon worden genomen.

Het gegeven dat Eiser nieuwe documenten voorlegt, zou volgens Verweerster geen afbreuk doen aan de geldigheid van de bestreden beslissing.

Tot slot stelt Verweerster zonder meer dat de kinderbijslag een aanvullende gezinsbijslag is en dat het feit, dat het woord "kinderbijslag" niet expliciet werd vermeld in art. 40ter Vreemdelingenwet, hieraan geen afbreuk doet.

3.2.3. Repliek van Eiser

37 Eiser volhardt in zijn argumentatie zoals uiteengezet onder III.3.2.1, hetgeen hier als integraal hemomen dient te worden beschouwd en meteen ook hierboven samengevat werd, en vult zijn argumenten aan als volgt.

38 Wat de wering van de werkloosheidsuitkering betreft, gaat Verweerster totaal voorbij aan de achterliggende wetgeving inzake de werkloosheidsuitkering en de wil van de wetgever. Er werd immers reeds aangehaald dat Mevrouw J.(...) geen werkloosheidsuitkering kan genieten indien zij aan de RVA niet kan aantonen dat zij actief op zoek is naar werk.

Art. 58 § 1 1ste lid van het KB van 25/11/1991 houdende de werkloosheidsreglementering weerhoudt immers het recht op een werkloosheidsuitkering indien niet actief wordt gezocht naar werk. Het gegeven

dat Mevrouw J.(...) een werkloosheidsuitkering ontving, is dan ook voldoende bewijs dat zij actief op zoek was naar werk.

39 Het gegeven dat Eiser nieuwe stukken toevoegt, hetgeen niet uitdrukkelijk wordt verboden door de Vreemdelingenwet, dient juist om de argumenten van Eiser te voorzien van het nodige bewijs.

Eiser beklemtoont nogmaals dat Verweerster c.q. Stad DEINZE noch aanvullende stukken, noch geactualiseerde stukken opvroeg bij Eiser en zijn echtgenote, dit terwijl minstens Stad DEINZE op de hoogte was van de situatie van Eiser en diens echtgenote naar aanleiding van hun huwelijk.

Door deze laksheid en gebrek aan duiding van de wetgeving, kan Verweerster geen geldige beslissing genomen hebben op grond van de stukken die zij op dat moment ter hare beschikking had.

Voor zover enkel rekening kan worden gehouden met de stukken waarover de administratie beschikte op het ogenblik van het nemen van de beslissing, dient te worden opgemerkt dat Verweerster op basis van het werkloosheidsattest en de bankafschriften met vermelding van de ontvangen werkloosheidsvergoeding, in samenhang met art. 58 § 1 1ste lid van het KB van 25/11/1991 houdende de werkloosheidsreglementering, diende aan te nemen dat Mevrouw J.(...) voldeed aan de specifieke wetgeving inzake werkloosheidsreglementering en dat zij aldus actief op zoek was naar werk. Een redenering welke er van uitgaat dat het Verweerster, niet gelast met het toezicht op de naleving van de specifieke wetgeving inzake de werkloosheidsreglementering, toegelaten is om een met de Wet strijdige interpretatie aan te hangen, vindt géén steun in het recht

Verzoekster heeft meteen ook haar onderzoeksbevoegdheid, in het kader van art. 40ter Vreemdelingenwet, niet naar behoren uitgevoerd derwijze dat de bestreden beslissing art. 40ter op dit punt schendt.

40 Wat de kinderbijslag betreft, kan de stelling van Verweerster, nl. dat de kinderbijslag een aanvullend gezinsbijslag is, niet worden gevolgd.

De gezinsbijslagregeling ontstond als een vrijwillige toekenning van werkgevers van een loonbijslag aan werknemers met gezinslast. De huidige regeling is echter losgekoppeld aan het loon en is thans een verplichte regeling geworden.

Binnen de gezinsbijslag regeling heeft men diverse types kinderbijslagen, nl. 1) een gewone kinderbijslag, 2) een verhoogde kinderbijslag voor eenoudergezinnen, werklozen, gepensioneerden en arbeidsongeschikte werknemers, werkneemsters in bevallingsrust en gehandicapten, 3) een leeftijdsbijslag en 4) een bijkomende bijslag voor gehandicapte kinderen van minder dan 21-jaar.

Het komt Eiser voor dat de gewone kinderbijslag niet in aanmerking komt onder de noemer "aanvullende gezinsbijslagen" daar de gewone kinderbijslag verder wordt aangevuld met verhogingen en aanvullende bijslagen.

Er dient dan ook een onderscheid gemaakt te worden tussen 1) de gewone kinderbijslag en 2) de verhoogde en bijkomende kinderbijslagen die een aanvulling zijn op de gewone kinderbijslag.

De noemer "aanvullende gezinsbijslagen" dient dan ook in die zin te worden geïnterpreteerd dat enkel de verhogingen en aanvullingen op de gewone kinderbijslag onder het begrip "aanvullende gezinsbijslagen" dienen te worden begrepen.

De bestreden beslissing schendt dan ook art. 40ter Vreemdelingenwet door de gewone kinderbijslag niet in aanmerking te nemen.

3.2.4. Conclusie met betrekking tot het Tweede middel

41 Gelet op het voorgaande, schendt de bestreden beslissing art. 40ter Vreemdelingenwet, derwijze dat de bestreden beslissing minstens op dit punt dient te worden vernietigd."

Aan zijn initieel verzoekschrift voegde verzoeker een uitgebreide stukkenbundel toe die in de eerste plaats een reeks stukken bevatte die betrekking hadden tot de referentiepersoon: Overeenkomst voor beroepsgerichte opleiding dd. 12/02/2014, Beëindiging beroepsopleiding dd. 04/09/2014, e-mailbericht dd. 20/10/2014 uitgaande van VDAB aan OCMW DEINZE houdende bevestiging dat Mevrouw J.(...) in aanmerking komt voor een WEP-plus, e-mailbericht dd. 20/10/2014 uitgaande van OCMW DEINZE aan VDAB met betrekking tot sollicitatiegesprek voor een WEP-plus en tewerkstelling, doorstromingsprogramma's arbeidsovereenkomst dd. 04/11/2014, individuele fiche werk en sociale economie dd. 09/06/2015 met betrekking tot verlenging arbeidsovereenkomst, attest contractaanvraag dd. 15/06/2015 met betrekking tot verlenging arbeidsovereenkomst, Doorstromingsprogramma's arbeidsovereenkomst dd. 15/06/2015, Loonfiches 11/2014 - 05/2015, Werkloosheidsvergoeding, Attest dd. 11/06/2015 met betrekking tot de periode 01/2014 ↔ 05/2015.

Daarnaast bevat de stukkenbundel de identiteitskaart J. N.

Met betrekking tot verzoeker zelf bevat de stukkenbundel een afschrift van zijn paspoort.

Tenslotte omvat de stukkenbundel een uittreksel huwelijksakte, een uittreksel huwelijksboekje, een akte van woonstkeuze en het reisadvies m.b.t. Tunesië.

3.2. Beide door verzoekster aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

3.3. In de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verwezen naar het door verzoekster geschonden geachte artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“(…)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

(…)”

3.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van 9 december 2014 (bijlage 19ter) werd gevraagd om *“binnen de drie maanden, dus ten laatste op 08/03/2015 (dag/maand/jaar), de volgende documenten voor te leggen: bewijs voldoende bestaansmiddelen Belg / bewijs behoorlijke huisvesting / ziektekostenverzekering voor Belg en familie”*. Verzoeker maakte op 20 januari 2015 volgende documenten over: zijn Tunesisch paspoort, een afschrift van zijn huwelijksakte, een werkloosheidsattest van het ABVV van 11 december 2014 van J. N., bankafschriften, een contract van onderhuur bij het OCMW en een attest voor een aanvraag gezinshereniging CM.

3.5. De gemachtigde van de staatssecretaris kwam tot het besluit dat verzoeker niet voldeed aan de vereisten uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet omdat er geen bestaansmiddelen in hoofde van de Belgische referentiepersoon in aanmerking konden worden genomen. Met betrekking tot de werkloosheidsuitkering stelde de gemachtigde van de staatssecretaris dat deze *“niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen”* *“gezien de referentiepersoon niet bewijst dat zij heden actief op zoek is naar werk, kan de voorgelegde werkloosheidsuitkering”*.

3.6. Met betrekking tot de werkloosheidsuitkering betoogt verzoeker dat zijn echtgenote dient te worden beschouwd als een referentiepersoon die actief op zoek is naar werk omdat zij krachtens artikel 58 van het koninklijk besluit van 5 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering *de iure* geacht wordt actief op zoek te zijn naar werk. De vereiste van beschikbaarheid voor de arbeidsmarkt in het kader van de werkloosheidsreglementering, die onder andere een verplichting inhoudt om actief naar werk te zoeken, houdt echter niet in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het beoordelen van de bestaansmiddelen met het oog op het bekomen van een recht op verblijf van meer dan drie maanden niet zou mogen verlangen dat er op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet door de betrokken echtgenoot concrete bewijzen worden voorgelegd dat deze laatste actief werk zoekt. Het ‘actief werk zoeken’ uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet is een feitenkwestie die desgevallend door de gemachtigde van de staatssecretaris als orgaan van het actief bestuur anders kan worden beoordeeld dan door de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening in het kader van zijn bevoegdheden. De verwerende partij is, zoals verzoeker terecht stelt in zijn synthesememorie, niet gelast om toezicht uit te oefenen op de naleving van de werkloosheidsreglementering. De bestreden beslissing heeft dan ook geen invloed op de werkloosheidsuitkering van de echtgenote van verzoeker, maar houdt enkel de weigering in van het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoeker zelf. In elk geval volstaat een loutere verwijzing naar artikel 58 van het koninklijk besluit houdende de werkloosheidsreglementering niet als bewijs dat de echtgenote van verzoeker actief op zoek zou zijn naar werk.

3.7. In zoverre verzoeker zich in verband met de activiteiten van zijn echtgenote op de arbeidsmarkt beroept op de stavingsstukken die hij thans als bijlagen bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd, dient te worden opgemerkt dat deze documenten, die betrekking hebben op haar beroepsopleiding via de VDAB, haar begeleiding door het OCMW van Deinze, het Werkervaringsprogramma dat zij volgde en haar arbeidsovereenkomst bij een kinderdagverblijf in Deinze, nooit eerder werden overgemaakt aan de

gemachtigde van de staatssecretaris. Het bestuur werd dus niet in de mogelijkheid gesteld om de initiatieven van de echtgenote van verzoeker te beoordelen in het licht van 'het actief zoeken naar werk' zoals bedoeld in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Bijgevolg kan verzoeker onmogelijk aannemelijk maken dat de bestreden beslissing de ingeroepen bepaling zou schenden op grond van gegevens die niet aan het bestuur werden voorgelegd. Verzoeker verwijt de diensten van de Stad Deinze op dit punt een lakse houding en een gebrek aan duiding van de wetgeving, maar hij toont geenszins concreet aan dat de medewerkers van de dienst bevolking van de stad Deinze onheus zouden hebben gehandeld. De Raad stipt aan dat het om een aanvraagprocedure gaat waarbij mag worden verwacht dat de vreemdeling zich informeert over de voorwaarden waaraan moet worden voldaan om in aanmerking te komen voor de erkenning van het verblijfsrecht dat wordt aangevraagd. Uit het administratief dossier blijkt dat in de aanvraag uitdrukkelijk werd opgesomd welke bewijzen nog van verzoeker werden gevraagd. Het komt echter aan verzoeker toe om zich nader te informeren over de specifieke stavingsstukken die in zijn geval dienen te worden overgemaakt om de aanwezigheid van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van zijn Belgische echtgenote aan te tonen. Er kan niet worden ingezien waarom verzoeker de stukken die hij thans als bijlagen bij zijn verzoekschrift overmaakt, niet aan het bestuur kon voorleggen vooraleer zijn aanvraag werd onderzocht. De Raad kan hierop evenmin acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2 982 (c)). Het feit dat de vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk verbiedt dat nieuwe stukken worden toegevoegd, betekent niet dat het aanbrenge van nieuwe stukken in toepasselijke procedurele bepalingen zou zijn voorzien.

3.8. Blijkens de bankuittreksels van Belfius die door verzoeker werden neergelegd en die in het administratief dossier zijn opgenomen, blijkt dat op de bankrekening van zijn echtgenote inderdaad maandelijks een alimentatie voor J. W. werd gestort ten belope van 157,30 euro en een kinderbijslag ten belope van 136,24 euro.

3.9. Volgens verzoeker werd het onderhoudsgeld en de kinderbijslag *contra legem* buiten beschouwing gelaten omdat "*onderhoudsbijdragen*" niet zijn opgenomen in de opsomming van de middelen die krachtens artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 3° van de vreemdelingenwet niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. De Raad merkt op dat de wijze waarop artikel 40ter van de vreemdelingenwet werd gelibelleerd niet betekent dat alle stortingen op de bankrekening van de referentiepersoon die niet strikt ressorteren onder de uitzonderingen uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet, steeds in aanmerking zouden moeten worden genomen als bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon kan beschikken. In artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 1° staat immers uitdrukkelijk vermeld dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen "*rekening (wordt) gehouden met hun aard en regelmatigheid*". Bijgevolg kan de gemachtigde van de staatssecretaris zonder artikel 40ter van de vreemdelingenwet te miskennen alle bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon zou beschikken onderzoeken en oordelen of zij – rekening houdend met hun aard – in aanmerking kunnen worden genomen. Verzoeker meent dat nergens vereist is dat de bestaansmiddelen uitsluitend dienen te worden aangewend om de vreemdeling ten laste te nemen, doch de gemachtigde van de staatssecretaris dient bij de beoordeling de finaliteit van de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet voor ogen te houden, met name het voorkomen dat de gezinsleden die zich in België komen vestigen, ten laste vallen van de overheid (cf. GwH 26 september 2013, nr. 123/2013, B.1.4). Gelet op wat voorafgaat, toont verzoeker geenszins aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door de onderhoudsbijdragen buiten beschouwing te laten. In de bestreden beslissing werd met betrekking tot deze onderhoudsbijdragen dan ook rechtsgeldig het volgende geconcludeerd: "*dit bedrag, gestort door een derde, wordt specifiek betaald om bij te dragen in de kosten verbonden aan het onderhoud van het kind van de referentiepersoon. Het kan dus bezwaarlijk aangewend worden om betrokkene ten laste te nemen. Dit bedrag wordt dan ook niet in overweging genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.*"

3.10. Met betrekking tot de "*gewone kinderbijslag*" argumenteert verzoeker dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing ten onrechte zou hebben geoordeeld dat "*kinderbijslag een vorm van aanvullende gezinsbijslag is*". Daargelaten de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris de "*gewone kinderbijslag*" correct kwalificeerde als een aanvullende gezinsbijslag, dringt zich de vaststelling op dat verzoeker elk belang ontbeert bij zijn kritiek. Uit artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2°, blijkt immers dat zowel "*de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële*

maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen” niet in aanmerking worden genomen. Het kan niet in redelijkheid worden betwist dat de “gewone kinderbijslag” samen met het kraamgeld en/of de adoptiepremie deel uitmaakt van de gezinsbijslagen, en dus ook valt onder de middelen die behoren tot de uitzonderingscategorieën. Bijgevolg kan er geen sprake zijn van een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet doordat de “gewone kinderbijslag” door de gemachtigde van de staatssecretaris niet in aanmerking wordt genomen, zoals verzoeker in zijn syntheseseminarie betoogt.

3.11. Artikel 213 B.W. bepaalt het volgende:

“Echtgenoten zijn jegens elkaar tot samenwoning verplicht; zij zijn elkaar getrouwheid, hulp en bijstand verschuldigd.”

In zoverre verzoeker meent dat de bevelscomponent van de bestreden beslissing de hierboven weergegeven bepaling uit het B.W. schendt, dient te worden aangestipt dat de bestreden beslissing enkel de verplichting omvat voor verzoeker om het Belgisch grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten houdt echter geen embargo in ten aanzien van de wederzijdse verplichtingen van gehuwden, zodat deze bepaling niet wordt geschonden.

3.12. Artikel 22 van de Grondwet bepaalt het volgende:

*“Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.
De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.”*

Deze bepaling uit de Grondwet loopt gedeeltelijk parallel met artikel 8 van het EVRM, dat uitgebreider is en luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM worden hieronder gezamenlijk besproken.

3.13. Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, *Gül t. Zwitserland*, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

3.14. Het bestaan van een reëel gezinsleven tussen verzoeker en zijn echtgenote dient te worden aangenomen. Het ligt daarentegen veel minder voor de hand om het bestaan van een werkelijk gezinsleven te aanvaarden tussen verzoeker en zijn stiefdochter. In zijn eerste middel betoogt verzoeker dat het gezinsleven niet in Tunesië zou kunnen worden uitgebouwd omdat hij een zeer goede band heeft gevormd met zijn ‘stiefdochter’. De Raad stelt echter vast dat noch uit het administratief dossier, noch uit de bijlagen bij onderhavig verzoekschrift zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker een biologische, juridische of affectieve band heeft met het kind van zijn echtgenote.

3.15. Om te bepalen of er een inmenging in het recht op gezinsleven heeft plaatsgevonden moet er gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan is er geen sprake van inmenging en dient er geen toetsing te worden doorgevoerd aan de hand van de criteria uit artikel 8, tweede lid van het EVRM, zoals verzoeker nochtans in zijn syntheseseminarie betoogt. In geval van een eerste toelating moet er gekeken worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op

gezinsleven te handhaven (EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, *Ahmut v. the Netherlands*). De beantwoording van de vraag of er dan sprake is van een positieve verplichting leidt tot een belangenafweging. Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. In het arrest "*Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. The Netherlands*" (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99) heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekster (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie,...

3.16. *In casu* gaat het om een eerste toelating aangezien het gaat om een beslissing waarbij het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd. Wat de moeilijkheden betreft om het gezinsleven verder te zetten in Tunesië, verwijst verzoeker naar de situatie van zijn stiefdochter. De Raad wijst er echter op dat het gezinsleven met zijn stiefdochter onvoldoende werd aangetoond. De afweging tussen de belangen van de staat en de belangen van de verzoekende partij en haar gezin is slechts vereist indien er sprake is van een gezinsleven (RvS 5 juni 2013, nr. 223 744), wat te dezen met betrekking tot de dochter van zijn echtgenote niet kan worden aanvaard. Verder verwijst verzoeker naar de onveiligheid in Tunesië sinds de aanslag in het Bardo-museum in Tunis in het voorjaar van dit jaar en naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat deze aanslag, die gericht was tegen buitenlandse toeristen en bij uitbreiding het reisadvies, dat bestemd is voor reislustige Belgen, zou inhouden dat de veiligheidssituatie ook voor Tunesische onderdanen als precair dient te worden beschouwd of het uitbouwen van een gezinsleven aldaar onmogelijk zou maken. Daarnaast dient te worden aangestipt dat de verwijdering niet noodzakelijk definitief hoeft te zijn aangezien verzoeker mogelijks in aanmerking komt voor een recht op verblijf wanneer hij aan alle wettelijke voorwaarden voldoet. Een tijdelijke scheiding van de familie in brede zin houdt op het eerste gezicht geen schending in van artikel 8 van het EVRM (RvS 13 december 2005, nr. 152 639). Verzoeker betoogt trouwens zelf dat hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet, maar poneert door toedoen van een beweerde onzorgvuldigheid van de diensten van de stad Deinze, nooit eerder alle nuttige documenten overgelegd te hebben. Waar verzoeker in zijn syntheseseminarie ingaat op het argument dat zijn huwelijk zou zijn aangegaan tijdens een illegaal verblijf, merkt de Raad op dat dit geen betrekking heeft op een overweging uit de bestreden beslissing. In elk geval maakt verzoeker niet aannemelijk dat de belangen van de Belgische overheid, die erin bestaan de overheidsfinanciën te vrijwaren en aldus bepaalde voorwaarden te koppelen aan het recht op gezinshereniging om te vermijden dat de gezinsleden ten laste vallen van de overheid opwegen tegen zijn individuele belangen die hem ertoe nopen zijn gezinsleven (tijdelijk) te onderbreken.

3.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM of van artikel 22 van de Grondwet, noch van artikel 213 van het B.W. Verzoeker toont evenmin aan dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet zou zijn miskend.

Beide aangevoerde middelen zijn ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN